

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3903/2023
26.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Јанковић, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „Љуба Станковић“ из Беочина, коју заступа Правобранилаштво Општине Беочин, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1742/23 од 27.06.2023. године, у седници већа одржаној 26.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1742/23 од 27.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1742/23 од 27.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2785/21 од 10.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев којим је тужилца тражила да суд обавезе тужену да јој за период од 01.09.2018. године до 31.07.2021. године исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 68.481,23 динара са законском затезном каматом на износ од 55.028,78 динара почев од 29.09.2022. године до исплате и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 101.694,42 динара са законском затезном каматом на износ од 81.979,91 динар почев од 29.09.2022. године до исплате, као и да обавезе тужену да тужили накнади трошкове парничног поступка са каматом. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име доплате до износа до минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 31.07.2021. године исплати 170.175,65 динара са законском затезном каматом на износ од 137.008,66 динара почев од 29.09.2022. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка са каматом. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнаде трошкове поступка од 41.250,00 динара са каматом. Ставом четвртим изреке, тужилца је ослобођена плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1742/23 од 27.06.2023. године, одбијена је жалба тужиле, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужила због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује као о посебној ревизији применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике зараде због мање исплаћене накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Одлуке нижестепених судова, којима је одбијен тужбени захтев за исплату наведених накнада, у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Из ових разлога, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, односно нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке. Такође, ревизија тужиле је изјављена и због битне повреде поступка, али то не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 17.09.2021. године, а побијана вредност предмета спора је 170.175,65 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиле недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

ВГ